

Sygn. akt I CNP 55/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie skargi F. Spółki z o.o. w W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 sierpnia 2013 r., sygn. akt XXIII Ga 1076/13, wydanego w sprawie z powództwa F. Spółki z o.o. w W. przeciwko M. Spółce z o.o. w W. o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 października 2015 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi, która jest oczywiście bezzasadna. Ocena, czy skarga jest oczywiście bezzasadna musi być powiązana z pojęciem niezgodności orzeczenia z prawem. Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. (por. postanowienie SN z 13.12.2005 r., II BP 3/05, OSNP nr 21-22/2006, poz. 323, wyrok SN z 18.1.2006 r., II BP 1/05, OSNP nr 23-24/2006, poz. 351).

Skarga wniesiona przez stronę pozwaną jest oczywiście bezzasadna. Strona skarżąca dopatruje się niezgodności prawomocnego orzeczenia w jego sprzeczności z art. 123 k.c. Sąd drugiej instancji oddalił bowiem powództwo skarżącego z powołaniem się na przedawnienie zgłoszonego żądania. Uznał, że wcześniejsze umorzenie postępowania w ramach elektronicznego postępowania upominawczego na podstawie art. 505³⁷ § 1 zd. 2 k.p.c. nie doprowadziło do przerwania biegu terminu przedawnienia. Niewątpliwie pogląd ten pozostaje w sprzeczności z odmiennym zaprezentowanym w uchwale SN z 21 listopada 2013 r., III CZP 66/13, gdzie uznano, że umorzenie elektronicznego postępowania upominawczego nie powoduje upadku przerwy biegu terminu przedawnienia wywołanego wniesionym pozwem. Uchwała ta została jednak wydana już po zapadnięciu zaskarżonego wyroku (22 sierpnia 2013 r.). Do tego czasu wskazane zagadnienie było sporne w doktrynie i judykaturze i stąd stało się przedmiotem uchwały. Nie sposób więc przyjąć, że pogląd zaprezentowany w zaskarżonym orzeczeniu prowadził do niezgodności z prawem orzeczenia rozumianej jako sprzeczność z przepisami niepodlegającymi różnej interpretacji możliwej do obrony w świetle dopuszczalnych metod wykładni.

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

l.n